

Carina Remröd

Exposed, fotografi på Härnösands Konsthall, till 8 feb.

Carina Remröds stora svartvita fotografier skulle kunna tas för målningar, så sobert matt och opak är ytfinishen att den snarare närmar sig måleriets liksom torra struktur än den blanka och dokumentärt laddade "hårda" yta som konventionellt hör hemma inom foto. Att det här rör sig om ett avancerad tekniskt fotohantverk säger sig självt, men den mjuka karaktären på bilderna ger en extra dimension till hennes porträtt av människor, i det lika besljöjande som avslöjande exponerandet.

Undvikandet av glas framför bilderna hjälper till förstås till det säregna uttrycket, men det är också möjligt att arbetsprocessen, där fotograferingen skett genom fönsterglas, resulterat i känslan av en osynlig ridå mellan bild och betraktare. Att dessutom ett par av de porträtterande poserar bakom halvt eller helt uppdragna persienner lägger ytterligare till en känsla av förbjudet smygtittande genom flera lager av skydd för vår integritet. Samtidigt vill Carina Remröds extremt tekniska och noggrant planerade iscensättningar faktiskt röja undan all distans och istället så naket och detaljerat som möjligt visa sina porträtt.

Remröd skriver i en text om hennes funderingar vad som döljer sig bakom människors ytor, att det inte är det perfekta som gör oss mänskliga. Det är möjligt att det uppstår en paradox här, mellan avsikten att avslöja vad som finns bakom ytan och den subtila och på sitt sätt perfekta avporträtteringen. Men i så fall blir det en intressant motsägelse, där konstnären på så sätt åskådliggör omöjligheten att tränga in bakom våra fasader utan att nya fasader uppstår. Hur vi än försöker skapa ett inträngande och avslöjande porträtt så kvarstår ytbilden, i det här fallet fotografi, dessutom här arrangerat så långt från det omedelbara och dokumentära som möjligt.

Nakenstudien i två bilder av en vacker och slank kvinna med ett bortopererat bröst väcker nog inte oväntat störst uppmärksamhet. I den första bilden sträcker hon fram handen för att skyla och skydda, i den andra släpper hon ned den och visar sin hela nakenhet. Det man inte förväntar sig är hennes orubbliga integritet, hennes till synes lediga, nästan nonchalanta attityd som också förstärks av den eleganta stolta hållningen och självsäkerheten. Bilderna balanserar på en knivsegg mellan det förföriska och chockartade och slår undan benen på all politisk korrekthet vare sig det gäller genus, sex eller skönhetsideal.

Händerna som tecken för känslighet och kontaktsökande märks specifikt i det vackra porträttet av en äldre man, arrangerat som ett klassiskt ljusdunkelmåleri där den enda ljuskällan flämtar mystiskt mellan de utsträckta händerna mot betraktaren. Strävandet att komma nära oss betraktare syns ännu mera i de två fotografierna av ett kvinnoansikte i svartskuggad profil som delvis draperas i ett svepande tunt vitt tyg, och det är först efter en stund man inser att hon trycker ansiktet mot ett glas. Effekten blir ett brutalt möte mellan yta och innerlighet, där även likt föregående bild en sakral stämning omsluter porträtten och pekar mot andra perspektiv.

I stället för det kanske förväntat kittlande "exposed" eller avslöjade handlar därför, som jag uppfattar det, Carina Remröds utställning mera om besljöjningar,

underliggande och mellanliggande skikt av rollspel, drömmande och surrealistiska stämningar. Jag berörde i början släktskapet med måleri, den hudnära och nästan taktila känslan. Därför är det kanske mest den bildkonstnärliga formen och bildens fysiska och visuella egenskaper, i spelet med ljus och svärta, mellan diffusion och bildskärpa, skuggor och kontraster, som präglar hennes foto. Därigenom når hon kanske också längre och djupare, i skapandet av nya rumsligheter och skikt i bilden som i sin tur öppnar för andra inte omedelbart förväntade betydelser och berättelser.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2014-01-17